

127 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Een nieuwe wereldburger

Twaalf jaer bin 'k as t'r bij ons een zussie gebore wordt. Dat is een leeftijd, waerop-ie aarg nieuwsgierig wordt naer aales waer de grôte mense over praote. Moar d'r wor nie veul verteld. Op school wordt 'r onder mekaor wel 's over die dinge gefluisterd en d'r is soms een nichie of een buurmaaisie dat wat ouwer is. Zô wor-ie voorgelicht. Mit 't gevolg, dat-jie nóg nieuwsgieriger wordt, mor je durf thuis niks te vraege, belnêent.

Dan...., een paor weke van tevore, vertelt m'n moeder, dà-me een broertie of een zussie krijge en ... 'k moch 't loiermandjie bekijke, omdà 'k al grôt genogt was, zee ze. Zô 'n loiermandjie was bekant bij iederêen in gebruik. 't Was van wit of blank pitriet mit zij beklêed, en d'r was een lint deur gerege. D'r zat een zije speldekussentjie in mit rondom kant. Daer was mit kopspeldjies "welkom" ingeprikt. Vedder zatte d'r anderande spullechies in, zôas een paksie watte en gaosies, zêep en poejer en netuurlijk vaailighaaidspelde. Ok nog de eerste kleerties voor de baby. Een ketoene of flenelle hempie, naevelbandjies, een gebraaid wolle borstroksie, loiers en een flenelle of molton zôgenaomde omslagloier. Die wier as en lange rok om de baby heen gespeld. Vroeger wier dien doek dan op een bepaolde manier nog gevouwe en vast gespeld. "In de pak doen", noemde ze dat

Toen d'r jongere dokters kwamme, mit nieuwerwetse mêêninge, verdween dat stijve inpakke, en konne de bêentjies in de zon. In Slierecht was toen dokter Boer. Hij begon 't consultaosiebureau voor zuigeling en bezocht jonge moederties om 't doel van zô 'n bureau uitêen te zette. Hij kwam ok bij ons en moeder gong d'r mit zussies regelmaotig heene. 't Was een nieuwighaaid die de opoe's maor maotig wardeerde, mor de moeders zagge aal gaauw 't nut 'r van in.

We hadde in die daege een baokster in huis. Bab noemde we heur. Ze was aarg baozig, en regeerde 't hêele gezin. 't Zussie mos netuurlijk worde aangegeve. Daervoor gong vaoder mit twêê getuige naer 't gemêentehuis. 't Gaf niet wie die getuige wazze, mor 't was wel wat. 't Kaaind wier aaltijd vernoemd naer opa's of opoe's. Soms naer een ome of een tante, maor aaltijd naer familie, daer wier nie van afgeweke. In gewone gezinne wazze d'r nog gêen geboortekaorties. Ze gingen 't zelf zegge bij familie en bure. Familie die wijd weg weunde kreeg een briefkaortie.

Twêê tantes hadde in diezelfde tijd ok een klaaintjie gekrege, aalebaai een zeuntjie. Zô kon 't gebeure, dat 'r op een zondag drie zussie mit 'r manne in de kaark stonge om een kaaind te laete dôope. Naer verlôop van tijd ging 't wurm op de foto bij een echte fotograef. 't Wazze mêêstal dezelfde foto's, 't kaaind op 'n vachie, mit waainig of niks aan. Laeter zat 't kaaind in een kakstoel. Die van ons kon omhông en omlêêg geklapt worde en d'r zatte wielechies onder.

De kinderwaoge wier mêêstal bewaord en aale kindere wiere d'r in gereeje. De mêêste moeders voedde de kindere zelf. As dat nie mer kon kookte ze kindermeel. Al hêel jong wier d'r gewoon mit de pot meegegete. D'r wier toendertijd niet zôveul omslag gemaakt. 'k Denk dat dat ok nie kon in die grôte huishouwes. En zeg nou zelf. De meêste van onze generaosie zijn toch aarg gezond opgegroeid!